

Азъ вървѣхъ дълбоко замисленъ върху сѣдбата на тоя самоволенъ изгнанникъ, възъ това нещастно, безпросвѣтно сѣществование, усамотено въ свѣта; възъ тая непозната и недѣлена отъ никого вѣчна скръбъ, лишена отъ милувкитѣ на любовта, отъ огрѣвката на надѣждата. Бѣдний Йоргу! Нека ти бѣде лека прѣстѣта на българската земя! Тя ти даде прибѣжище, тя ще ти даде и забравата!

Погребалната колесница продължаваше да отива напредъ. Небето бѣше навжсено; заприфѣрча свѣтъ. — Нѣколцина минувачи набожно свалихъ шапки прѣдъ колесницата. Азъ испратихъ до отвѣдъ Шарений мостъ първия си учителъ по историята.

